

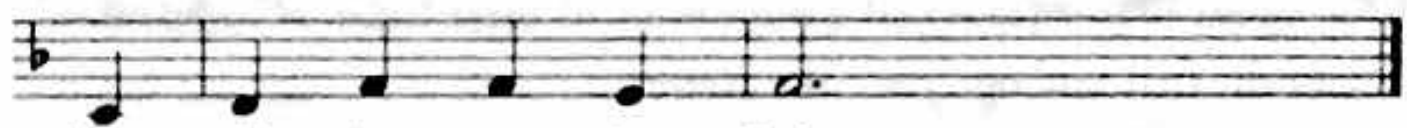
Den blom-ster - tid nu kom - mer med lyst og
 den kjæ - re ly - se som - mer, da gress og

gle - de stor, Nu var - mer sol i li - de alt
 grø - de gror.

som har væ - ret dødt; med hver den dag mon skri - de,

blir all ting som gjen - født.

2 De fagre blomsterenger / og akreer rad på rad, / de grønne
 urtesenger / og skog som skyter blad, / de skal oss høyt påminne /
 hvor Gud er stor og god, / som år for år lar rinne / sin nådes rike flod.

3 Vi hører fugler sjunge / med mangehånde lyd, / skal ikke da vår
 tunge / lovsynge Gud med fryd? / Min sjel, opphøy Guds ære / med
 lov og gledesang, / han vil oss nådig være / nu som så mangen gang!

4 Men kjære Jesu Kriste, / vår gledesol og skinn, / la hjerteisen
 briste / og smelte i vårt sinn! / La kjærlighetens sæle / og søte ånde
 gå / igjennom våre sjele / at kvege blomster små!

5 Du Sarons rene lilje, / Guds blomst i grønne dal, / du vende deg
 til vilje / mitt hjertes attrå all! / La dugg av Sion komme, / at min
 fortørked' ånd / må stå som rosens blomme / i lys på Libanon!

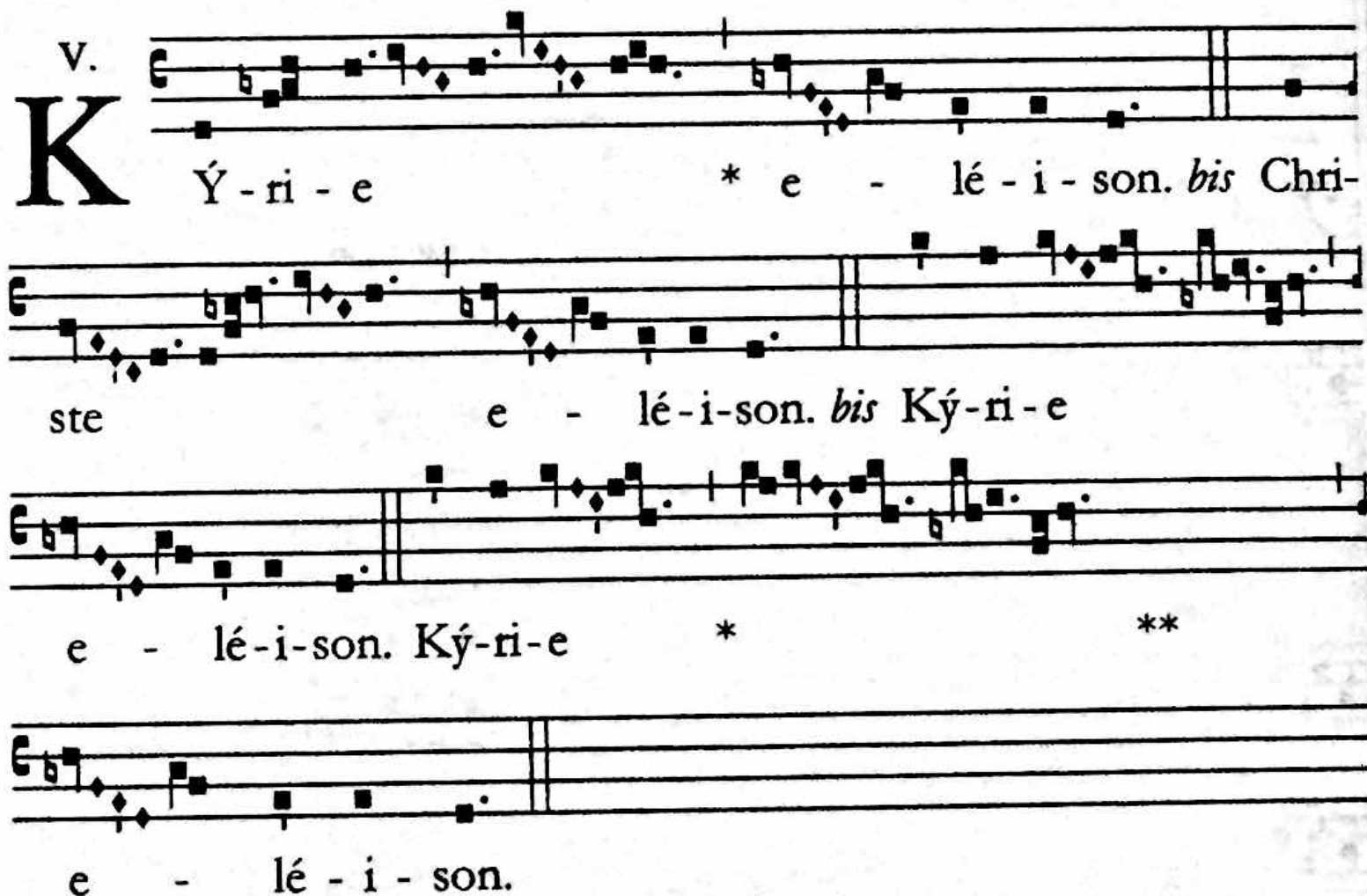
6 Gud signe årets grøde, / og fruktbar gjør vårt land! / Gi oss
nødtørftig føde, / velsigne land og strand! / La dine budord følges, /
og fød oss med ditt ord, / la nådens lys ei dølgjes / for oss på denne
jord!

Messe VIII: De angelis

8 KYRIE

M Gregoriansk, 1400-1500-t

V.
K Y - ri - e * e - lé - i - son. *bis* Chri-
ste e - lé - i - son. *bis* Ký - ri - e
e - lé - i - son. Ký - ri - e * **
e - lé - i - son.

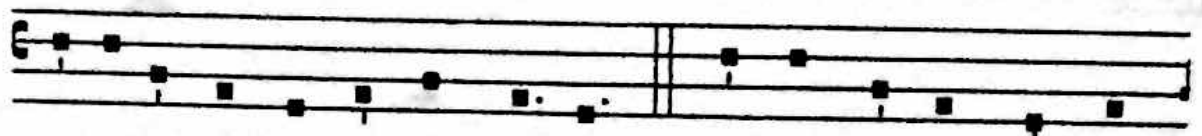

8 GLORIA

M Gregorianak, 1500-t

V.

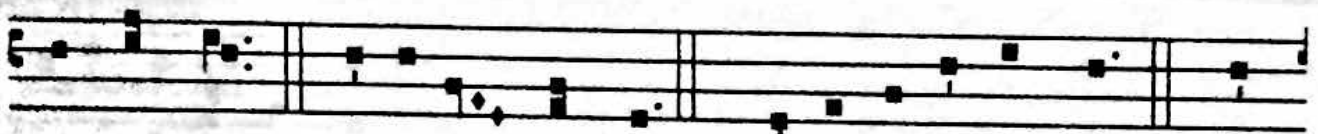
G

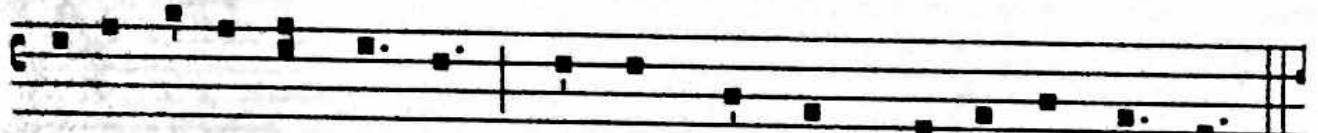
Ló-ri-a in ex-cél-sis De-o. F Et in ter-ra pax ho-

mí-ni-bus bonæ vo-lun-tá-tis. A Lau-dá-mus te. F Be-ne-dí-

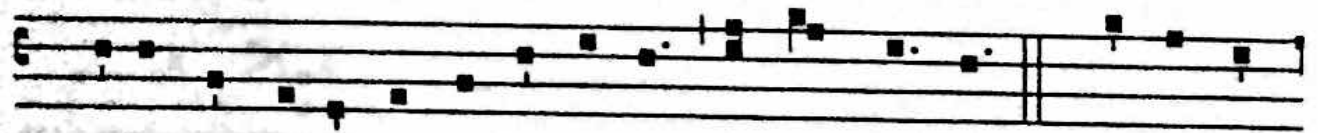
ci-mus te. A Ado-rá-mus te. F Glo-ri-fi-cámus te. A Grá-

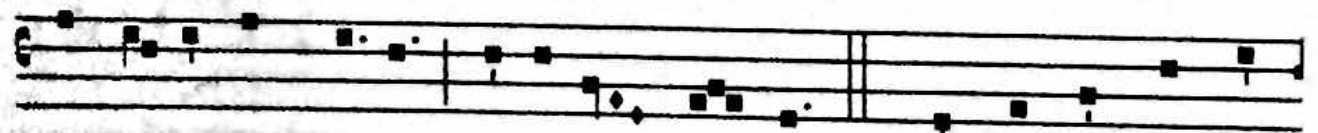
ti-as á-gimus ti-bi propter magnam gló-ri-am tu-am.

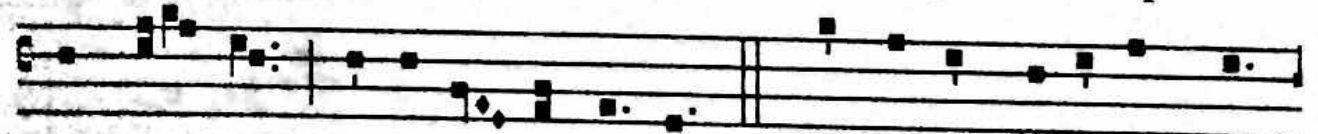
F Dó-mi-ne Deus, Rex cæ-lé-stis, De-us Pa-ter omní-pot-ens.

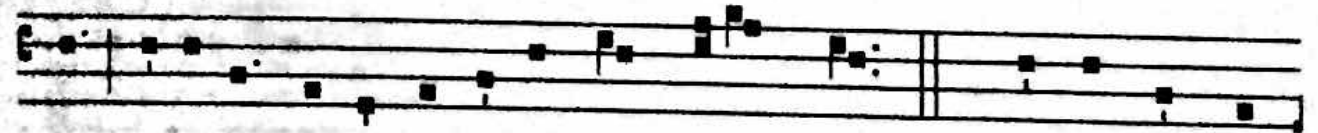
A Dó-mi-ne Fi-li u-ni-gé-ni-te, Ie-su Christe. F Dó-mi-ne

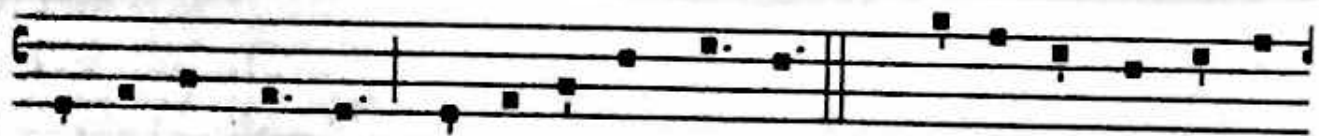
De-us, Agnus De-i, Fí-li-us Pa-tris. A Qui tol-lis pec-cá-

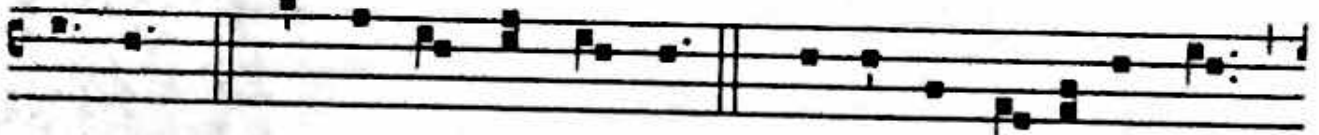
ta mun-di, mi-se-ré-re no-bis. F Qui tol-lis peccá-ta mun-

di, sú-scipe de-pre-ca-ti-ó-nem no-stram. A Qui se-des ad

déxte-ram Pa-tris, mi-se-ré-re no-bis. **F** Quó-ni-am tu so-lus

sanctus. **A** Tu so-lus Dó-mi-nus. **F** Tu so-lus Al-tís-si-mus,

Ie-su Christe. **A** Cum sancto Spí-ri-tu in gló-ri-a De-i

Pa - tris. **A** - men.

Credo III

22

M Gregoriansk, 1600-t

V.
C Redo in unum De - um, F Pa-trem omni-po-tén-tem,

factó-rem cæ-li et ter-ræ, vi-si-bi-lí-um ó - mni-um, et in-

vi-si-bí - li-um. A Et in unum Dómi-num Iesum Christum,

Fí-li-um De-i u-ni-gé-ni-tum. F Et ex Pat-re na-tum an-te

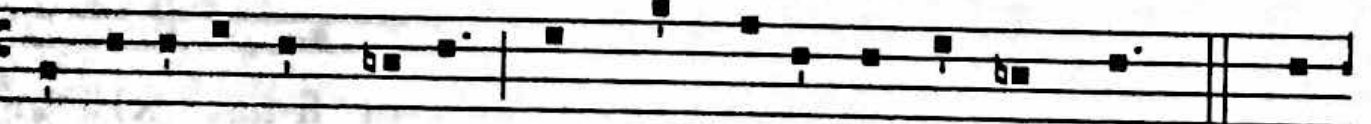
ómni-a sæ-cu-la. A De-um de De-o, lu-men de lú-mi-ne,

De-um verum de De-o ve-ro. F Gé-ni-tum, non fa-ctum, con-

substanti - á-lem Patri: per quem ómni-a fac - ta sunt. A Qui

Melodier til trosbekjennelsen (Credo)

Pat-re Fi-li-óque pro-cé-dit. Qui cum Pa-tre et Fí-li-o
simul a-do-rá-tur, et con-glo-ri-fi-cá-tur: qui lo-cú-tus est
per Pro-phé-tas. Et unam sanctam cathó-li-cam et a-po-
stó-li-cam Ec-clé-si-am. Con-fi-te-or unum ba-ptís-ma
in remissi-ó-nem pec-ca-tó-rum. Et exspécto re-sur-re-
cti-ó-nem mor-tu-ó-rum. Et vi-tam ventú-ri sæ-cu-li.
men.

Messens liturgi

propter nos hó-mines, et propter nostram sa-lú-tem descén-
dit de cæ-lis. F Et in-car-ná-tus est de Spí-ri-tu Sancto ex
Ma-rí-a Vír-gi-ne: Et ho-mo factus est. A Cru - ci - fi - xus
é-ti-am pro no-bis sub Pónti-o Pi-lá-to, passus et se-púl-
tus est. F Et re-sur-ré-xit tér-ti - a di-e, se-cún-dum Scri-
ptú-ras. A Et ascéndit in cæ-lum: se-det ad dèxte-ram Pa-
tris. F Et í-te-rum ventú-rus est cum gló-ri-a, iu-di-cá-re
vi-vos et mór-tu-os: cu-ius regni non e-rit fi-nis. A Et in
Spí-ri-tum Sanctum, Dómi-num, et vi-vi-fi-cántem: qui ex

Kom, Hel - lig Ånd med ska - per - makt, opp -
 rett hva synd har ø - de - lagt, og gle - de
 i hvert hjer - te giv som du har født til
 e - vig liv! (7) A - men.

2 En trøsters store navn du bær, / Guds gave dyr og hjertens kjær, /
 den syke sjel en salve mild, / en livets brønn, en hellig ild.

3 Du visdoms, råds og styrkes Ånd, / du kraften av Guds høyre
 hånd, / du lysets bærer, Guds ords tolk / for alle tungemål og folk, -

4 ditt lys opptenn i vår forstand, / i hjertet kjærlighetens brann, /
 til vanmakt vår og usseldom / med hellig hjertestyrke kom!

5 Vår fiende, jag ham langt på flukt, / gi fred og fager troes frukt, /
 og la oss alle, store, små, / i sjeleomsorg hos deg stå!

6 Gjør oss med Gud vår Fader kjent, / med Sønnen som han har
 utsendt, / med deg som fra dem begge går, / og hjelp at vi i troen står!

7 Vær lovet, Gud vår Fader god, / Guds Sønn som opp av døde
 stod, / og Trøsteren som kom herved, / vær lovet i all evighet! Amen.

A - post - le - ne satt i Je - ru - sa - lem og
bi - et på Her - rens ti - me, før ø - ret da brått det
rin - get dem som tu - se - ne klok - ker ki - me.

2 Det rørte dem alle så underlig, / det var ikke før opplevet; / der
taltes om dem i himmerik, / der ble deres navne skrevet.

3 Der taltes om dem som livets ord / nu skulle med kraft forkynne,
/ om himmelgleden ved Herrens bord, / som skulle på jord
begynne.

4 Da hørtes på Sion der sus og brus, / Guds time, nu var den
slagen! / Med kraft fra det høye det lave hus / oppfyltes på
pinsedagen.

5 Da såes der tunger som ild og glød, / Guds venner de fløy i
munnen, / På alle folks tunger Guds ord gjenlød, / mangfoldig,
men ens i grunnen.

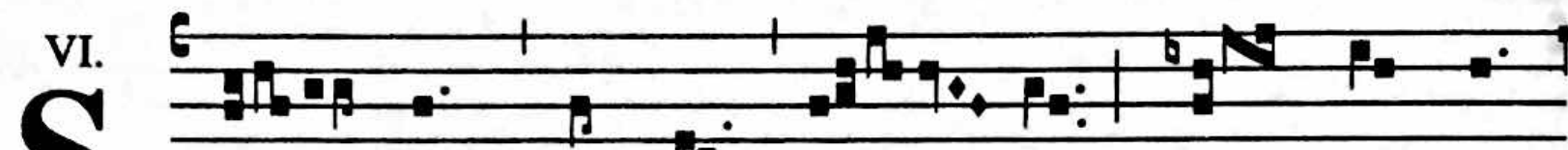
6 Så tentes på jorden det lys fra Gud / som siden lik sol har strålet, /
hvor levende røster Guds julebud / forkynte på modersmålet.

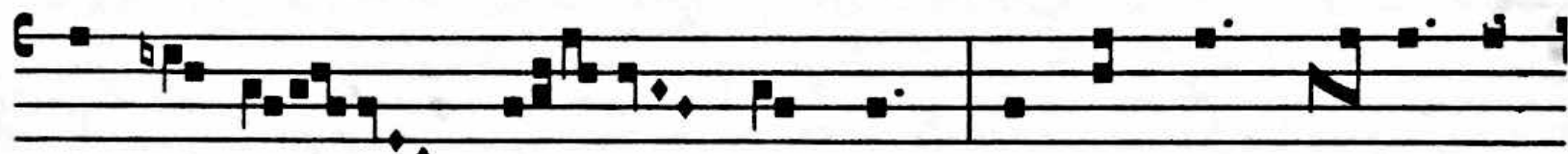
7 Og har vi til nu på det store ord / som barnene små kun
stammet, / av himmelens ild som kom til jord, / vi har dog en
gnist annammet.

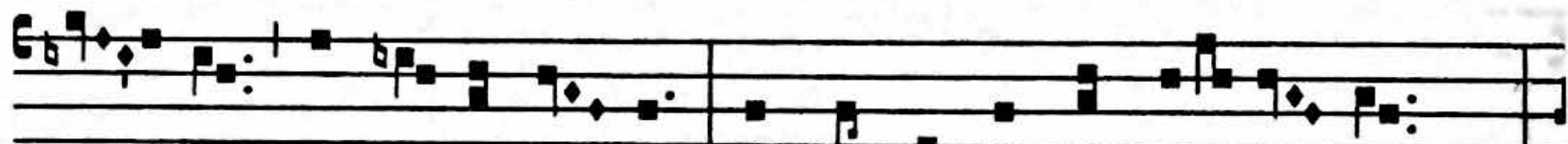
8 Den gnist den ulmer hos oss ennu, / oppblusser og i Guds time,
så gladelig rinner det oss i hu / at himmeriks klokker kime.

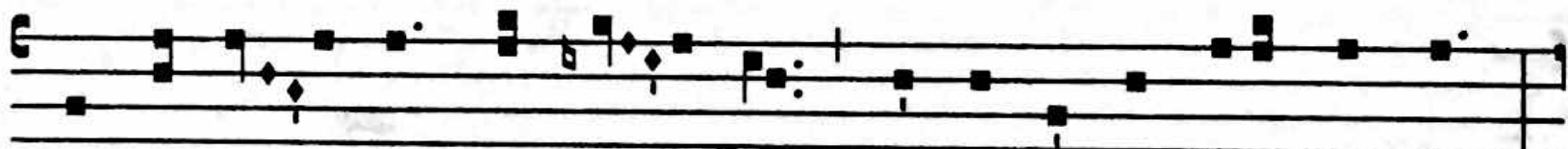
8 SANCTUS

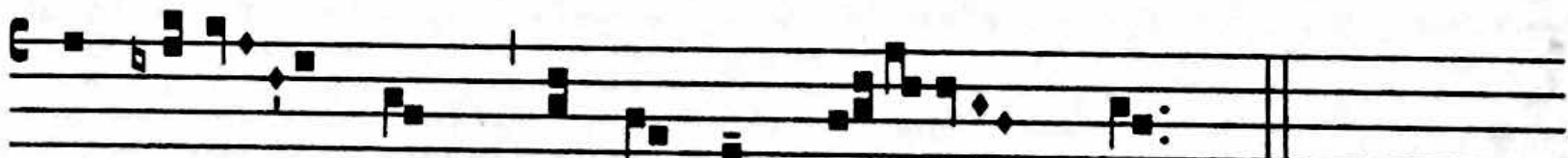
M Gregoriansk, 1100 (1000)-c

VI.
S
An - ctus,* san-ctus, san - ctus Dó - mi - nus

De - us Sá - ba - oth. Ple - ni sunt cæ - li et

ter - ra gló - ri - a tu - a. Ho - sán - na in ex - cél - sis.

Be - ne - dí - ctus qui ve - nit in nó - mi - ne Dó - mi - ni.

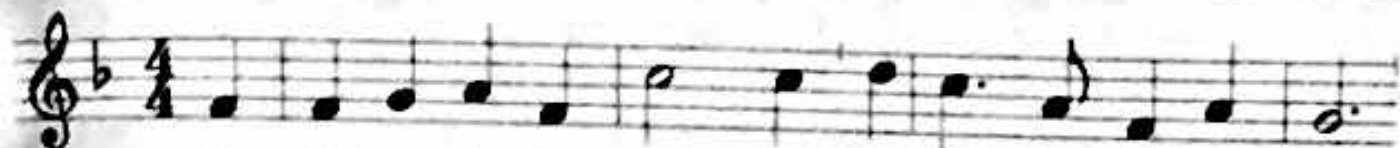

Ho - sán - na in ex - cél - sis.

M Gregoriansk, 1400-t

AGNUS DEI 8

VI.

A - gnus De-i,* A qui tol-lis pec-cá-ta mun-di, mi-se-
 ré-re no-bis. **F** A-gnus De - i,* A qui tol-lis peccá-ta
 mun-di, mi-se-ré-re no-bis. **F** A - gnus De - i,* A qui tol-
 lis pec-cá-ta mun-di, do-na no-bis pa - cem.

No liv-nar det i lun - dar, no lau-vast det i lid,

den hei-le skap-ning stun-dar no fram til su-mars tid.

2 Det er vel fagre stunder / når våren kjem her nord / og atter som
eit under / nytt liv av daude gror.

3 Guds kyrkja lysa skulle / som høgt på berg ein stad, / med sumar
utan kulde / og utan solarglad.

4 Guds ord vel alltid lyser, / den sol gjeng aldri ned. / Det hus som
Anden hyser, / ligg støtt i ljøs og fred.

5 Du vår med ljose dagar, / med lengting, liv og song, / du spår at
Gud oss lagar / ein betre vår ein gong,

6 Då me med vigsla tunga, / med kjærleik heil og klår, / alt utan
brest og sprunga / skal lova Herren vår!

Ma - ri - a, mo - der kjær, å fag - re jom - fru
skjær! På deg trygt sto - ler jeg, - jeg vet du els - ker
meg. Ma - ri - a, mo - der kjær, stå du meg all - tid nær.

2 I sorg og glede jeg / vil ihukomme deg; / selv lyden av ditt navn /
kan stille hjertets savn. / Å, var jeg alltid din, / Maria, moder min!

3 Slår så min siste stund, / din forbønn meg forunn. / Be til din
Sønn for meg, / at han forbarmer seg. / Da vil jeg glad i sinn / deg
takke, moder min!